Dănuţ Ungureanu – Ultimul mesaj e veşnicia

Lui Alexandru Ungureanu, dincolo de Marele Prag…

Unu

Eram, cum ar fi spus Big Al, într-o situaţie dificilă. Hipercubul Paişpe urma să fie evacuat în câteva zile şi toate şmenurile mele aveau să dispară mai iute decât dacă ne-am fi dat drumul pe hornul unei găuri negre. Adio conturi, vise luxuriante, fetiţe cu interfaţa customizată, adio plaje cu nisip azuriu… Rămas bun vile şi trabucuri Suchard de contrabandă, ce mai, venea sfârşitul lumii. Asta ne mai lipsea…

— Gaepa, îmi şoptise într-o marţi Moşul Gonflabil, lichidează cât poţi de iute, chiar dacă ieşi în pierdere, tinereţe, şi fă-mi un semn când eşti gata, că până duminică ne tirăm. Am un hogeac în Hipercubu' Nouă, de care nu ştie Controlul Spaţiului. Ţine-aproape de mine, să mai prinzi zile cu lapte şi miere…

— Bine, MG, am îngăimat şi, apropo de lapte, primul lucru care mi-a trecut prin cap a fost să mă-mbăt cu două sute de iluzin strong, la „Câinele cu gâtlej de wolfram", dintr-o rezervă de pe vremea lui Big Al. Ăsta sunt, în momentele critice îmi păstrez sângele rece…

Doi

M-am trezit zece ore mai târziu, cu ţeasta bubuind, şi-am dat buzna, fără să cer voie, într-o bază de informaţii a CS-ului, pe care-o ştiam doar vreo doi-trei. În zece minute, cu toată păsărească lor, mă lămurisem.

Câteodată ai crede că pe Mama noastră Matrice, şefa existenţelor, a furat-o somnul, de îngăduie să ni se-ntâmple atâtea nasoale. Eu însă bag mâna-n foc că Mamatricea nu doarme. Se-ntoarce doar din când în când pe cealaltă parte…

Hipercubul Paişpe fusese atins de Boala Kron şi zilele-i erau numărate. Controlul Spaţiului ezita să dea un comunicat, chipurile de teama unei isterii în masă. Însă dacă mă-ntrebi pe mine, grangurii abia aşteaptă un prilej ca să lase pe drum câteva milioane de indezirabili şi-apoi să dea vina pe destin. Boala Kron haleşte în fiecare ciclu sute de parseci din universuri prea îndepărtate ca să ne facem griji, iar savanţii tot mai bâjbâie. Unii cred chiar că nu e nicio boală, ci o civilizaţie subtilă, imposibil de perceput cu simţurile omeneşti, limitate la doar câteva dimensiuni. Ne dau papucii, încet-încet, din propria noastră

casă. Ei, s-o stăpânească sănătoşi, că tot nu era mare lucru de capul ei…

(…)

Marţi mă pusese pe jar Moşul Gonflabil, miercuri noapte mi-am transferat capitalul în băncile Hipercubului Nouă, risipindu-l prin conturi cu zeci de identităţi virtuale. Joi vândusem cam tot ce era de vândut, dar nu în pierdere, cum mă-ndemnase MG, căci lumea bună a şmecherilor m-ar fi luat la ochi cât ai zice quark. Eram, cum s-ar zice, cu bagajele gata, mai lipsea doar semnul pe care să i-l fac Moşului, ca să plecăm în a doua noastră lună de miere. Că e Hibercubul Nouă, ori Hipercubul Doişpe, ori Enşpe, mi se fâlfâie câtă vreme pot pune capul pe-o pernă de câteva milioane de bătrâne…

(…)

Lăsasem la urmă ce avea să-mi ocupe gândurile până-n momentul saltului: umbra lui Big Al.

Am mai făcut un drum pe la „Câinele cu gâtlej de wolfram", să amorţesc suspiciunile fraţilor şi mi-am cheltuit ultimele unităţi decontizate pe-o litră de iluzin, cu care mai apoi m-am închis în garsoniera mea din stupul Hotelului „Apronx". Ascuns într-o firidă a peretelui, am deschis încet pliul din umărul stâng, unde-mi plantasem un bunshidens. Densul ăla păstra mesajul cu care Big Al părăsise această lume. Ultimul mesaj. În câteva secunde intrasem în transă. O poartă se deschise…

(…)

„Este un fel de prag peste care trebuie să trec adunându-mi clipele pe care tu le numeşti trecute sau viitoare, o cumpănă a vieţii ce se va înclina de partea cealaltă, permiţându-mi o existenţă în sine; tratând esenţa ca esenţă, voi renunţa deocamdată să modific exteriorul în speranţa că astfel voi stăpâni propriile mele adâncuri. Provocând o inversiune, lumea se va schimba, timpul, spaţiul, energiile noastre vor fi altele decât acum, şi totuşi esenţa ca esenţă va rămâne invariantul acestei transformări de tip salt. Trecând pragul, voi nu veţi mai fi în privirile mele ci în gânduri, în ungherele ascunse ale sufletului…

…Să fiţi cuminţi, oameni, vă aflaţi ÎN INTERIORUL MEU, la revedere, pe un ştiu când şi nu ştiu unde, sunteţi acum atomii unei amintiri, la capătul a tot ceea ce veţi cunoaşte mă găsesc EU, SFÂRŞITUL MESAJULUI…"

(…)

Iată, atât îmi lăsase la plecare Big Al, acest bunshi ieftin, pe care

scanerele îl confundă cu o aluniţă mai mare, de fapt picătura de univers verde-albăstrui, mirosind a eternitate…

Trei

„Salut, bătrâne…" răzbate în cele din urmă până la endosimţurile mele glasul special, grav şi cald deopotrivă, cu care m-a fascinat la prima noastră combinaţie, pe când ciupeam energie din secolele anterioare şi-o vindeam chilipirgiilor din zilele noastre.

De fapt, nu stăm de vorbă, el şi cu mine, ci mai degrabă eu cu mine, sau – şi mai aproape de adevărul la care poate vom ajunge o dată, Big Al cu Big Al. Când întreabă, este el însuşi. Apoi se transformă subtil şi devine eu însumi. Sau… eu însuşi? După care e din nou el, şi aşa mai departe. Astfel tăifăsuim noi, cei ce ne-am spus atâtea de-a lungul timpului încât la un moment dat nu ne mai putem deosebi unul de celălalt… În fine, ca să te ameţesc de tot, o s-adaug că-n viaţa noastră de nimic, a oamenilor de rând, „eu înşine" e mereu mai greu de atins decât „noi însumi"…

(…)

„Salut, Big Al", zic/zice/zicem… fără ezitare, căci am fumat aceleaşi chiştoace şi-am făcut foamea împreună, când împărţeam aceeaşi galaxie, acelaşi timp, aceleaşi trenţe…

„Ce mai e nou pe la tine, Gaepa?", mă-ntreabă fiindcă mă iubeşte ca pe fratele lui mai mic. Altfel, ce nevoie-ar avea să-i împărtăşesc eu fleacurile lumilor de faţă, de vreme ce lumile lui, nenumărate, le cuprind şi pe astea, ba încă, aşa cum a-ncercat să-mi înfăţişeze o dată, şi altele la care nici măcar gândurile mele nu se caţără…

„Big" înseamnă pur şi simplu că el nu mai poate fi prins cu niciunul din senzorii noştri, în vreme ce tot ce-mi aparţine mie şi – dacă m-aş strădui puţin, eu însumi, abia umple o valiză, acum, când spăl puţina cu Moşul Gonflabil.

Îndată ce Big Al „a expirat", cum zic funcţionarii CS-ului, urmele lui au dispărut oficial, nu numai ca înregistrări, ci şi ca probabilitate de-a fi existat printre noi. Nu ştiu alţii cum sunt, da'n cazul lui pun rămăşag pe ultima picătură de iluzin contra unui picior de iepure şchiop c-au făcut o ştergere ca la carte. Nici măcar eu n-ar fi trebuit să-mi amintesc c-am cunoscut un tip cu ochi pătrunzători, nu prea înalt, mai degrabă dolofan, cu care-am împărţit cândva şase metri pătraţi de ocnă.

Şi cu toate astea…

Şi cu toate astea, într-o seară, când îi golisem lui Daddy Blue un raft de sticle, cârciumarul a vârât mâna sub tejghea şi ochind prudent împrejur mi-a pus în palmă densul care l-a adus înapoi pe Big Al, de undeva unde nici nu ştiusem c-a plecat…

„Ce-i asta, Daddy Blue? l-am întrebat, ai început să le dai bonus o măslină clienţilor fideli?"

În trei vorbe şi două figuri cu sprânceana, Daddy Blue îmi zugrăvi mersul lucrurilor. Un găinar de la ghena CS-ului scăpase densul în buzunar, chiar înainte de incinerare, cu gândul să i-l dea unei gagici care se lăsa cam greu. Când vine vorba de gunoaie, gaborii nu se prea omoară cu vigilenţa. Gagica s-a dat mare într-un cerc de pipiţe, la o orgie, şi una i-a şterpelit bunshi, ca între prietene. A amanetat-o câteva luni mai târziu, într-o speluncă neînregistrată, pe mai nimic, căci îi trecuse vremea frumuseţii şi-avea nevoie de implanturi noi, multe, ieftine. Un ucigaş profiot, scăpătat şi-n căutare de-o pleaşcă – două, s-a supărat într-o seară pe cămătarul cu pricina, i-a-ntors dugheana pe dos, a luat tot ce-ncăprea în buzunare, plus două valize, şi s-a topit, lăsându-l pe proprietar în starea încântătoare pe care profioţii o numesc „nemoarte", adică nici viu, nici mort, nici aici, nici dincolo, nici nicăierea…

Normal că obiectele mai mici s-au preschimbat iute în iluzin, la „Câinele cu gâtlej de wolfram". Daddy Blue are bunul obicei de a nu-ntreba de unde vin ele şi le face vânt, la rândul său, cât poate de repede. Niciodată n-o să-şi explice de ce, când a ţinut bunshi în palmă, a simţit nevoia să-l bage într-un decriptor de pe vremea când făcea el armata. Aşa a revenit Big Al printre noi, mai întâi sub forma unui mesaj aiurit, apoi…

„Ia molăcula asta, bă, mi-a zis Daddy Blue, şi spală-te cu ea pe cap. Nu te costă nimica…"

Nici pe el nu-l costase. Întâmplările cele mai uluitoare sunt gratis. Dar altfel, lumea noastră funcţionează atât de bine cu bani încât obţii orice, chiar şi tainele cele mai adânci ale CS-ului. Vorba ceea: „Doar absolutul e nepreţuit, pentru toate celelalte există monstercard…" Nici nu vreau să mă gândesc ce va fi în ziua când şi Dumnezeu va putea fi mituit…

Patru

„De-aici, de la mine, mi se-arată c-aţi cam rupt-o-n fericire, bătrâne", zice Big Al şi n-am niciun motiv să-i pun spusele la îndoială.

Însă e ceva în tonul lui, ca odinioară. Chiar şi-acum, când glasul nu mai e glas, el nu mai este el însuşi, nici vremurile nu mai sunt chiar vremuri. Niciodată nu mi-am dat seama dacă glumeşte sau vorbeşte serios. Aşa că fac ce ştiu eu mai bine. Dau ocol subiectului.

„Altfel, bine, sănătos?" îl zeflemisesc.

„Dragă, zice Big Al, doar mă ştii ce fel de ins sunt. Eu unul accept şi nemurirea, dacă ştiu c-o s-o duc bine…"

Ş-apoi, brutal:

„Pesemne c-aici se-nfundă căile noastre comune, Gaepa… N-o să reuşeşti să mă iei cu tine de data asta…"

Mie-mi spui? În ultimele douăşpatru de ore am sucit problema pe toate părţile, ba i-am născocit şi eu câteva, la care nu te-ai fi gândit.

„Moşul Gonflabil poate să treacă orice de linia patrulelor, îl sfidez, darămite un amărât de bunshidens. Mai avem multe de vămuit împreună, Big Al".

Ştim însă amândoi că dac-ar fi Daddy Blue, da, cârciumarul şi-ar da o mână (nu-i vorbă că până şi alea de firmă se găsesc acum pe toate drumurile) doar ca să-l vadă pe Big Al cu noi, la căldurică, în H Nouă. Dar toate aranjamentele, saltul, destinaţia, hogeacul şi şpăgile sunt ale Moşului. Iar MG mai bine şi-ar lua nevastă nesiliconată decât să mai mişte un deget pentru acela, căruia, de când cu ţeapa parcelelor de transpaţiu, îi va purta pică de-a pururea şi-n vecii-vecilor, amin…

Şi nu-i doar picătura asta de universuri condensate, care conţine ultimul mesaj al lui Big Al. E vorba că numai aici, în garsoniera de doi bani din stupul Hotelului „Apronx", demult dispărutul dintre noi a putut deschide, folosind cheia densului, o uşă către mine, ca să întrezăresc câte ceva din pluralităţile sale.

„Vezi de treabă, amice Gaepa, îmi susură el în endosimţuri, ştiu ce gândeşti. Că dacă m-am întors o dată la voi, în Hipercubul Paişpe, pot s-o fac oriunde, oricând. Într-un fel e posibil, dar îngrozitor de improbabil. Ca să-ţi forţezi norocul ar trebui să ai o bază, un punct de sprijin. Acest bunshi m-ar ghida la fix, să te regăsesc. Dar când n-o să-l mai ai… Ei, asta e. Lasă-mă cu-ale mele, şi du-te unde ţi-e scris, la remorca Moşului Gonflabil. Şi cine ştie, într-o bună zi, poate peste vreun mileniu, două, ne-om întâlni iarăşi la un pahar de vorbă. Eu am tot timpul, nu mă grăbesc…"

(…)

Am dat o tură de recunoaştere pe la „Câinele…", să iau pulsul

comunității, la un pas de evenimentul cosmic de care chipurile nu știa nimeni. În cârciuma ticsită, confrații chefuieau discret, cum le șade bine unora care-au privit de mai multe ori moartea-n ochi, fără ochelari de protecție. M-am lămurit dintr-o clipire că toată lumea e la curent, dar nu se făcea s-o arate.

— Gaepa, nefericitule, îmi zise de la obraz Daddy Blue, să-mi mănânc trabucul dacă nu-ți scrie pe mufă că vrei să treci un pasajer clandestin în Hipercubul Nouă.

De parcă, deocamdată, dacă ne-am fi luat după CS, nu eram toți niște clandestini…

— Ți-aș da bucuros o mână de-ajutor, să duci densul dincolo de linia patrulelor, adăugă Daddy Blue, de n-aș ști că MG se superoftică din orice aluzie de insinuare cu apropo la Big.

Și mă trimise spre una din mese, cu un rând din partea casei. Acolo-și făcea veacul unul Yeke Balai, odinioară funcționar-asasin destul de apreciat în branșa lui, actualmente nu numai șomer ci și rezident într-un corp sută la sută sintetic, urmare a unei încăierări mai vechi, prost gestionate.

— Bă ținta piept număru' unu, îmi suflă el în nas cronica ultimelor două ore de iluzin, te dai șmecher? Umblă vorba că te-ai umplut de parai pe boașele unuia de se plimbă prin transpațiu ca câinele pân' curtea lui și-ți dă ponturile ale mai grase. Te-oi crede și tu vreo piesă, a? Ia să…

Ar fi ținut-o tot așa, dacă n-ar fi venit Daddy Blue să-l ia de pe scaun și să-l scoată afară cu un șut în dosul de duraluminiu. În mare parte o nimerise. Îmi umflasem conturile cu ponturi de-ale lui Big Al, pe care nu le mai băgase nimeni în seamă după „expirare". Afaceri demult fâsâite, reluate acum dintr-o perspectivă cu totul nouă, inaccesibilă muritorilor. Are și uitarea avantajele ei…

— Gaepa, nemernicule, îmi zise cârciumarul fără să clipească, poate totuși facem cumva să păstrăm un vechi prieten. Ce-i azi, joi? Caută-mă mâine, la amiază, în odaia din spate…

Cinci

„Odaia din spate" adună pesemne tot ce i-a fost de folos lui Daddy Blue de la naștere până-n zilele noastre. Cine-l cunoaște prima oară crede chiar că, de fapt, s-a și născut în harababura asta.

— Care-i treaba, Daddy Blue? îl atac, jucându-mă nervos cu ceea ce pare o tirapă veche, stricată, din vremurile când oamenii încă se mai

altoiau cu aşa ceva.

El se ridică oftând de pe un maldăr confortabil de scafandre şi-mi ia binişor jucăria.

— Dă-o-ncca' până nu ne face gulaş pe-amândoi. M-am gândit cum să trecem molăcula prin controlu' de salt…

Dacă Daddy Blue „s-a gândit", trebuie să m-aştept la tot ce-i mai hazliu şi periculos.

— Ţii minte bucata asta?

Din fotopul cu care-mi scoate ochii, mă fixează grav-melancolic o fată. Încearcă să-mi transmită ceva, fără cuvinte, doar din privirea de smarald brut. Dar nu ştiu ce, doar simţământul că e legat de Big Al şi de vremurile când ni se părea că suntem buricul universului. Ceva estompat, vag, uitat…

— N-o mai ştii? Te uiţi ca Yeke Balai când s-a trezit că nu şi-a mai găsit cocoşelu' natur. Ea e, mă, gagica pentru care-a intrat Big Al la bulău prima oară, unde l-ai cunoscut.

???

Da, ea este, fata unui ştab de la Controlul Spaţiului. Când tati a aflat că mândria familiei se pipăie cu „elementul ostil", a expediat-o patru ani, la studii, în cel mai îndepărtat ungher al Hipercubului. Iar lui Big i-a aranjat doi ani de „odihnă", pentru o afacere din care chiar baştanul servise o felie grasă. În năvodul încăpător m-am nimerit şi eu, plevuşca. Aşa ne-am întâlnit, însă cu ea mi-a făcut cunoştinţă mult mai târziu, după ce patru ani se sfârşiseră, şi la fel iubirea lor. Dragostea se depreciază rapid în Hipercubul Paişpe…

— Fă-i o vizită puicuţei, Gaepa, mă-ndeamnă Daddy Blue, ca un Cupidon supraponderal şi zbârcit. Dacă poate careva să treacă peste linia patrulelor o molăculă care costă douăj' de ani la mititica, asta e doar slăbănoaga leşinată…

— Aha… Şi dacă după atâta vreme abia aşteaptă să mă dea pe gheara CS-ului şi să m-arunce-ntr-o gaură?

— Zici c-ai venit să i-o pui, mă-nvaţă el bunele maniere.

Şase

Am găsit-o pe Ana, prin informaţiile reziduale ale CS-ului, într-un birou de lux din sutele de faguri, de pe sutele de etaje ale sutelor de blocuri ce mărginesc Cristal City, ca nişte metereze. Căci asta şi sunt. În spatele fortificaţiilor apărate de funcţionari furibunzi, cu formulare şi tipizate letale, sforăie maiestuos potentaţii noştri

impotenţi.

Nu mi-a luat mult să ameţesc scanerele cu două – trei identităţi însăilate peste noapte. Am decolat cu liftul către cerul nivelului trei-sute-şi-ceva, am traversat culoarele fizice ca unul de-al casei şi-am deschis o uşă…

Era acolo, mai scundă şi mai nurlie decât mi-o aminteam, poate puţin obosită, cum dădeau de-nţeles cearcănele fine, când se răsuci să privească peste rama ochelarilor.

— De ce ţi-a luat atâta vreme? mă întrebă ca-n producţiile de duzină.

Şapte

„Daaa, am iubit-o, Gaepa, băi băiete, ce mişto făceam de vorba asta, bună de momeală când dragam amândoi prospătura de pe Bulevardul Asalt. Îţi ziceam o dată că nu există iubire reală, nu în universurile cunoscute şi nu aşa cum o povestesc oamenii, ci doar impulsuri uriaşe, de-o clipă, rezultate ale unor cumuli de factori… Iar tu, drăguţ, te abţineai să-mi zici că sunt un tâmpit…

Ei bine, chiar am iubit-o, fiindcă sufletul ei mi se părea singurul strop de apă în care se mai oglindea vag ceea ce fusesem şi eu odinioară. Când mă privea grav şi-mi atingea obrazul cu degete imponderabile, se deştepta în mine un sunet stins demult, poate din vremea copilăriei. Dacă voi fi fost vreodată copil…

Am căzut încet, răsucindu-mă, în ceea ce se afla dincolo de irisul verde, ne-nceput şi nesfârşit, nici spaţiu nu i-ai fi putut spune, căci poarta care se deschide prin iris nu-i spre spaţiu, ci către orice există, dar mai ales poate exista. Pesemne în căderea aceea prin ochii ei am făcut primii paşi spre ceea ce mai târziu, când am fost gonit către marginea morţii, mi-a îngăduit să păcălesc hoaşca şi să trec peste Marele Prag. Aici, unde într-o bună zi veţi ajunge şi voi. Poate-n dragostea noastră de-o sută de zile am deprins adevărul ultim, dincolo de care vă-ndemn să nu mai căutaţi, prostănacilor – că iubirea este energia supremă şi legea care le cuprinde pe toate celelalte. E combustibilul care te poate duce oricât, oriunde, oricând. Eu mi-am făcut plinul, alături de Ana şi am zburat în mine, dincolo de univers…

O sută de zile a trăit povestea noastră, o viaţă de-o sută de zile în care ea s-a transformat, din flacăra pe care-ncercam suferind s-o îngrădesc în căuşul palmei, într-o femeie nu obişnuită ci accesibilă. N-ai ce-i face, Gaepa, înainte de-a fi persoane fizice, suntem (eram),

totuşi, persoane chimice…

Mi-era ciudă la-nceput că n-o pot ajunge, şi-apoi, pe măsură ce-mi îngăduia să-i ating tainele şi să mă-nalţ în cerul ei, mi-era ciudă că mă lasă s-o ajung. Fusese ghepardul care fulgera printre erbivore neghioabe, acum era felina leneşă care-mi torcea în braţe. Mă jucasem cu jarul, riscând să-mi ard mâinile, acum mi le-ncălzeam în căldura perfect suportabilă a părului ei…

O sută de zile a durat până ne-au despărţit, dar dacă n-ar fi făcut-o gaborii de la CS, am fi făcut-o noi înşine, nu foarte târziu. Ea şi cu mine suntem două corpuri cosmice parcurgând un ciclu interminabil de apropieri, contopiri şi îndepărtări. Acum ne-aflăm aproape de maximul depărtării dintre noi, dar într-o bună zi…

Gaepa, bătrâne, să ştii că sufletul te doare chiar şi când te-nfrăţeşti cu nemurirea. Dar eu sunt deodată mult mai mult decât suflet, sunt aproape totul. Şi când te doare totul, mereu, e ca şi cum nu te-ar durea nimic…”

Ce-a urmat după şase

— Firește, îmi spune cu glas alb. Voi lua cu mine ultimul său mesaj. Nimeni n-o să mă scotocească pe mine, la plecare, în prezenţa tatălui meu.

Nu ne mai conversăm în stupul de birouri, unde fiecare perete este o ureche ciulită, fiecare lampă un ochi holbat. Stăm pur şi simplu pe-o bancă, în holospaţiul din buza strălucitorului Cristal City, ca doi cunoscuţi care s-au reîntâlnit întâmplător. Ceea ce şi suntem.

Ghepard, flacără, strop de apă, jar, corp cosmic? Aiurea… Doar arcul delicat al gâtului şi cele două cute ce-i mărginesc zâmbetul îmi mai induc totuşi fiorul de-odinioară. După zece ani, e o blondă încă drăguţă, cu zâmbet sumar de plastic, uşor agasată că e văzută cu unul ca mine, dar suficient de acoperită şi stăpână pe sine. Venisem să văd în ce apă se mai scaldă Marea Gagică a lui Big Al şi uite că apele ei îmi sunt favorabile.

— Sigur, ne-am iubit, zice ea. Dar chiar şi tu, Gaepa, erai un pic îndrăgostit de mine, nu-i aşa? Poţi s-o recunoşti, nu ne-aude nimeni aici…

Opt

Am transferat bunshidensul la „Câinele cu gâtlej de wolfram”, lui Daddy Blue, nu în pliul umărului, căci de două zile îmi dădea mâncărimi nasoale, ci în nişte cizme low-g prea demodate ca să mai

stârnească interesul cuiva. Cârciumarul l-a vârât iute sub tejghea. M-am dus să-mi iau porţia obişnuită de iluzin, la o masă mai retrasă, scufundată-n fum. Aveam să duc dorul găurii ăsteia…

Ana răsări un ceas mai târziu, parcă din aburul incandescent care se ridica dincolo de intrare, şi se duse glonţ la Daddy Blue. Ceru un strop de Tao-Haos. Până-şi scăpase buzele în degetar, barmanul îi strecură în palmă „molăcula", pe care ea o ascunse în poşetuţa cu fir imitaţie de saturniţiu. Mai avea doi paşi până la ieşire, când Yeke Balai îi lăsă pe umăr una din carabele sale ruginite.

— Da' un' te grăbeşti aşa, fiica lu' Stronţiu prăjit? Ia dă şi lu' nen'tu Yeke un balonaş d-ăştia, că văz că ai doi…

Şi-o răsuci spre el, binecuvântând-o cu a mai puturoasă răsuflare din patrimoniul Hipercubului Paişpe. Nu mi-era de bluza ei, ci de bunshi, în care aştepta, suspendat între existenţe, Big Al. M-am mişcat iute de-a lungul peretelui, schimbând direcţia doar în dreptul ochiului său defect. L-am lovit peste discul uzat care-i ţinea loc de rotulă şi tinicheaua a sărit imediat din lagăre, căci la cât scosese Yeke din buzunar nu putea fi vorba de calitate. Asasinul-pensionar se prăbuşi secerat, agăţându-mă în cădere cu unul dintre cârligele ce-i foloseau ca „deşte".

— Te sparg, bă! mă anunţă, când ne rostogoleam îmbrăţişaţi pe podea.

(…)

…şi-am mai fi dănţuit aşa o vreme, ca amorezii, dar deodată „Câinele" se umplu de electrogabori deloc zgârciţi cu ghionţii şi bastoanele voltaice. Era o situaţie nouă, care mai spărgea monotonia cârciumii, iar mulţimea beţivanilor, brusc înviorăţi, o aprecia.

Încăierarea, de calitate, luase proporţii de la-nceput. Din spatele tejghelei, Daddy Blue lăsă evenimentele să se propage în voia lor, căci nu-i reclamă mai bună pentru o cârciumă decât cafturile natur, neregizate. Totuşi, când devenise limpede că mardeiaşii CS-ului mai mult sparg decât consumă, făcu ce face orice cârciumar cu cap, care şi-a luat autorizaţie să vândă alcool în trei variante spaţiale, câte-i permite legea: trase heblul maşinii de variante.

(…)

Nu făcuse însă nicio brânză. Am sărit boi dintr-un univers într-altul şi ne-am întors vaci. În versiunea-existenţă doi, Yeke Balai, ruşinea asasinilor profioţi, stătea călare pe grumajii noastre, şi ne căra

la pistoane, mie şi lui Daddy Blue, iar Ana încerca să-l ia de pe noi. A treia versiune-existenţă ne înfăţişa pe toţi patru rezistând eroic pe meterezele barului, folosind ca muniţie sticlele. Însă CS-iştii declanşaseră razia în toate cele trei variante, aşa încât se pregăteau să ne lege.

Venise rândul şmecheriilor clasice…

— Gaepa, portiţa! zbieră Daddy Blue de sub tejghea.

I-am flambat ţurloaiele lui Yeke Balai şi-am târât-o după mine pe Ana, în spatele panoului din separeu. Un culoar întortocheat ne întâmpină. Pe când escaladam munţii de ambalaje, vuietul încăierării se stingea în urmă. Am mai alergat câţiva metri şi-am zărit portiţa care dădea în strada Diomat.

— Ne-am scos! am anunţat-o.

Atunci, o siluetă ne bară calea. Înregistram detaliile: costumul de asalt, plastan cu excrescenţe dure, mănuşile doldora de accesorii, gan negru-mat la subsuoară, trese luminescente. Dar mai ales cum aştepta acolo, pregătit să oprească până şi-un tanc. Caraliul CS tip, bun de avansare.

Am simţit degetele fetei desprinzându-se de-ale mele.

— Egor? zise ea, luându-mi faţa. Egor, tu?

Mi-a trecut prin minte că pentru o ochelaristă de modă veche e cam prea populară. Însă am văzut limpede că silueta a tresărit.

— Ana? şovăi ofiţeraşul spaţial. Ce… Ce-i cu tine aici?

Îl luă de mână ca pe-un copil.

— Egor, ai încredere… Tu şi cu mine suntem mai mult decât amici… O să-ţi explic totul foarte curând. Vom fi doar noi doi, Egor, dar acum trebuie neapărat să plec…

— Bine, da'… făcu el, neajutorat, încercând un gest către mine.

— Nu te teme, sunt în siguranţă… Crede-mă, Egor…

Avea ceva toxic felul în care-i pronunţa numele, însă nefericitul nu-şi dădea seama. Nu era decât un biet ins antrenat să spulbere cu mâinile goale câteva armate şi să halească la micul dejun două-trei explozii nucleare. Dar nu să-i facă faţă uneia ca ea. L-am lăsat prelingându-se pe zid şi-am ieşit la lumină, în vuietul Străzii Diomat…

Nouă

Sar peste câteva ore, căci nu le mai regăsesc în mine, s-au topit în ceea ce-a urmat şi nu mai au importanţă…

S-a făcut noapte. E noaptea dinaintea saltului…

Undeva, prin măruntaiele oraşului, Moşul Gonflabil face ultimele ajustări. De mâine, Hipercubul Paişpe va fi pentru noi una din acele istorii pe care le-nflorim la un pahar. Cu un minim exerciţiu, te poţi despărţi de orice…

În întunericul care parcă ţine la un loc toate obiectele nevăzute ale încăperii mele din stupul „Apronx", molecula dospind ultimul mesaj al lui Big pulsează verde-fosforescent. Patru sute de etaje sub noi, sirenele se tânguiesc, anunţând ba moarte, ba viaţă, în alternanţa care nu s-a oprit măcar o clipă, de la facerea lumii…

Mă răsucesc încet, ca să ajung la picătura de iluzin care-a supravieţuit pe fundul paharului; atunci ating şoldul şi umărul ei…

E o arsură atingerea aceasta, o descărcare electrică prin mătase şi aur…

Aprind doar un spot slab, lumină cât să-mi plimb privirea pe curba moale ce porneşte dintre şuviţele de pe ceafă, răsucite şi prinse de două ori, alunecă printre omoplaţii pistruiaţi, de-a lungul coloanei, în jos, până la triunghiul unde se-mpreunează emisferele ce-mplinesc magia şoldurilor. Trupul saltă şi coboară lent, în ritmul respiraţiei…

S-a petrecut pur şi simplu, îndată ce-am închis uşa în urma noastră. Nu m-am gândit că se va-ntâmpla aşa, tot ce voiam era să nu mai simt în ceafă răsuflarea celor de la CS. Şi cel mai apropiat loc în care ne-am putut adăposti a fost vizuina mea, atât de bine camuflată de Moşul Gonflabil…

Ne-am prăbuşit disperaţi unul în celălalt, ne-am despărţit înfricoşaţi şi uimiţi, ne-am prăbuşit iarăşi unul în celălalt, ca şi cum n-am mai fi cunoscut atingere şi trup omenesc cu anii. Am dat liber, şi eu şi ea, foamei de eu şi de ea…

O mai explorez odată cu privirea, şi încă o dată, omor lumina spotului şi mă las pe spate. Femeia, dragostea, sentimentele? Doar vorbe, în aceste vremuri de progres şi avânt ştiinţific, când savanţii au dresat cele mai tari particule ale psi-energiei: emotronul, afectronul şi multiplul lor – păşitronul…

Între ultima înghiţitură de iluzin şi-un suspin pe jumătate contrafăcut, distilez întrebarea intimă, potrivită momentului şi stării romantice: „Ce mă-ta cauţi aici?"

Zece

În luciul miilor de plăci ceramice de pe podeaua Gării Andrushev, feţele celor ce pleacă sunt deja amintiri ceţoase. E doar un

banal fenomen de reflexie, dar el ne sugerează tuturor ce va urma aici, în Hipercubul Paişpe. Boala Kron, disperarea, fuga, trecutul estompându-se, uitarea…

O zăresc printr-o minune pe Ana, dincolo de marea capetelor tălăzuindu-se, la checkingul debarcaderului din moţul gării, peronul VIP. Fireşte că s-a bucurat de acadeaua aurie pe care i-a cumpărat-o ta-su înaintea saltului, în locul băii de mulţime de la subsol. Acolo sus, sunt doar câţiva pasageri.

„Avansaţi… Avansaţi…”

Înaintăm prosteşte, păşind peste raza roşie, ultimul obstacol dinaintea cabinelor de salt de la linia patru, hotarul dincolo de care ceea ce a fost viaţa mea în H Paişpe se risipeşte ca fumul.

„Avansaţi… Avansaţi…”

La următorul pas, şirurile încep să se amestece. Dacă ea ar fi fost aici, mai aproape de mine, poate c-am fi intrat în cabine alăturate; şi, cine ştie, înainte de asta vom fi schimbat o privire fugară, o atingere, o şoaptă…

„Avansaţi… Avansaţi…”

Patrula trece prin dreptul grupului meu. O gheară metalică mă agaţă de guler şi mă extrage ca pe-un gândac. Sunt sucit, verificat, pipăit de trei scanere, după care mă-ncastrează exact în locul din care m-a luat.

„Avansaţi… Avansaţi…”

Un strigăt.

Acolo, sus, ea este îmbrâncită. CS-iştii o lipesc de zid, cu nişte câmpuri subţiri, ca pânza de păianjen. Nu bat atât de departe, dar văd cu ochii minţii cum se rostogoleşte densul, picătura de univers comprimat, la picioarele unuia dintre ofiţeri. Poate fi chiar Egor acela, revenit pe meterezele datoriei – sub armurile de plastan dur sunt cu toţii aceiaşi. Ana este târâtă de-a lungul peretelui. Curând n-o mai văd.

„Avansaţi… Avansaţi…”

Unsprezece

Încep sau termin? În secvenţele din care s-a alcătuit existenţa mea, cât am fost în stare s-o percep, ce-a fost important, ce-a contat? Şi dac-aş şti, măcar vag, aş găsi în mine atâta sinceritate cât să le-arunc pe celelalte la gunoi, să mă desprind de ele? Dar de ce-aş face asta? Dacă reţeta după care-am fost preparat prevedea şi aur şi rahat înseamnă că aşa trebuie să se petreacă lucrurile…

Încep sau termin? Am trăit o viaţă aici, în Hipercubul Paişpe, voi trăi o alta sau o voi continua pe aceasta dincolo, în Hipercubul Nouă? L-am cunoscut pe Big Al, l-am pierdut, l-am regăsit, l-am pierdut acum din nou, poate pentru totdeauna? Am cunoscut-o pe Ana, am pierdut-o, am regăsit-o, nici ea nu mai este aici, acum… Va fi altundeva, altă dată? Moşul Gonflabil, Daddy Blue, Yeke Balai, Egor sunt viitorul sau amintirile mele? Întâmplări de sfârşit ori de-nceput?

Parcă întrezăresc prin ceaţă o impresie, o iluzie din ceea ce va fi simţit Big Al când a purces să se rostogolească lent în hăul sinelui… Întâi o fugă definitivă de timp, renunţarea la el, parcă nemaifiindu-ne de niciun folos. Va urma pesemne desprinderea de spaţii şi hiperspaţii, locuri, distanţe, repere, suprapuneri de planuri, materie, antimaterie ori nematerie.

Apoi… Desprinderea de mine? Acum, înaintea marelui salt, prins de vâltoarea gândurilor, din care n-am să ies decât alunecând adânc, în pragul unui nou început – al câtelea? – cu nimic mai breaz decât celelalte, în afara acestei temeinice senzaţii de vomă, nu găsesc ceva mai potrivit să mă-ntreb decât ce l-o fi făcut odinioară pe Big Ai să vadă-n mine un ins cu care merita să se-ntovărăşească. Fugari amândoi – amândoi lacomi, vicleni amândoi – amândoi nepăsători. El s-a aşezat în alte lumi şi alte euri, iar eu am rămas aici, ziua slujbaş mărunt, numai bun de model pentru mătreţele hipercubului, noaptea escroc mărunt, un ciudat printre ceilalţi. Însă, ce-i al meu e-al meu, am şira spinării de oţel. Altfel, cum ar fi rezistat, la câţi m-au călărit?

(…)

Mă privesc dinăuntru şi ce văd?

Par un ins loial pentru ca fraierii să mă lase-n preajma lor…

Sunt cinstit când pot, de teama belelelor…

Fac pe curajosul fiindcă nu s-ar asocia nimeni cu un laş…

Sunt generos uneori, căci dacă-i dau cuiva poate cândva îmi va da şi el…

Zâmbesc mult; zâmbetele spoiesc bine minciunile.

Iert greşelile tuturor, ca să-mi pot ierta, la grămadă, şi propriile greşeli.

Cedez din mine pentru împlinirea altuia. Ca să par eu însumi împlinit…

Iată-mă, aşadar: loial, cinstit, curajos, altruist…

Capacul cabinei de saltse-nchide etanş. Doamnelor, domnilor,

rămas bun!

Doisprezece

Picăturile vin una după cealaltă de-a lungul ţevii şi se adună acolo unde cotul străpunge peretele bucătăriei. Atunci, un strop mare cade plescăind pe linoleum. Uneori, seara, când becul pâlpâie obositor din cauza fluctuaţiilor de tensiune, iar televizorul reia aceleaşi limonade sud-americane, rămân cu ochii pironiţi pe tavan o jumătate de oră, ori mai mult, ca să descifrez în această întâmplare repetabilă o regulă, o noimă. Trebuie să fie unsprezece, sau douăsprezece picături? Încerc să ghicesc. Întotdeauna dau greş…

— Decât să te holbezi pe pereţi, mai bine fă şi tu o cafea! zbiară de dincolo Ana. Dac-o mai fi ceva în borcan, că ţi-am zis de săptămâna trecută să cumperi, fir-ar a dracu' de treabă!

De la o zi la alta, tutunul prost îi îngroaşă glasul.

Mă ridic şi pescuiesc din mers singura haină care atârnă în cuier. Deocamdată mi-ajunge pentru vântul de-afară, dar când vine iarna o s-o mai dreg pe la cusături. A treia iarnă în oraşul ăsta mereu îngheţat…

— Ce, iar pleci? zbiară femeia de dincolo. Te duci să faci ce ştii tu mai bine?

O las scuipându-şi plămânii, sau otrava pe care-o strânge peste zi pentru mine. Pe palier e întuneric şi umed. Cobor scările cu grijă, ca să nu mă duc de-a berbeleacul. Ceva îmi atinge glezna în fugă, poate o pisică. Ori un şobolan-de-bloc. Vecinii de sub noi se plâng mereu că subsolul, inundat până la jumătatea peretelui şi duhnind insuportabil, colcăie de vietăţi, unele din ele cunoscute.

În sfârşit, afară, la aer. E cam răcoare, dar măcar se poate respira. O iau grăbit către colţul străzii, spre singurul bec care a supravieţuit în zona asta, ocolind gropile. Le ştiu şi cu ochii închişi.

Pe mai bine de jumătate de cer, o enormă, indescriptibilă, intangibilă Aurora Boreală unduieşte brăzdată de ploile acide care pe undeva, cine ştie unde, pătrunde zdrenţele şi făpturile vreunor nefericiţi…

Păşesc graţios peste trupurile întinse de-a dreptul pe trotuar. În oraş, dacă ai căzut la pământ, cel mai bun lucru care ţi se poate întâmpla este să zaci câteva ore şi să-ţi vii singur în fire. Dar de cele mai multe ori ghinionistul nici nu s-a întins bine şi haita de umbre îl despoaie la iuţeală de haine, de încălţări, de viaţă. Unii dintre cei peste

care sar sunt chiar goi…

Ocolesc şi micile grupuri de mogâldeţe care aşteaptă pe lângă garduri. Dacă treci prin dreptul lor, încep prin a-ţi cere o ţigară de ziar. Apoi…

De la colţ, mai fac două sute de metri, de-a dreptul pe linia de tramvai, pe care nu mai circulă de la o vreme decât vagoane fantomă, populate de strigoi, şi lângă zidul fostului depou deschid uşa cârciumii.

Dinăuntru izbucneşte hărmălaia. Fumul mă orbeşte câteva clipe, dar e cald şi bine la „Câinele de pripas”. Îmi croiesc drum cu greu prin mulţimea beţivilor, până la tejghea, unde n-ai loc să arunci un ac. Chiar atunci, unul dintre indivizii care zăcea cu capul pe zinc se ridică livid şi o porneşte glonţ spre ieşire. După privirea sticloasă şi spasmele care-i mişcă mărul lui Adam, n-o să se-ntoarcă devreme. Îi iau locul.

— Gaepa, boschetar bătrân! îmi strigă duios Daddy Blue, făcând să alunece până la mine o sută de tărie proastă, cea mai proastă. E ultima pe datorie!

Însă asta îmi spune de fiecare dată…

Sorb o înghiţitură şi gâtlejul îmi ia foc. E bine, e foarte bine. Mă răsucesc spre încăpere, să văd pentru a trei suta oară feţele buhăite ce populează seară de seară „Câinele”. Într-un colţ îl zăresc pe Egor, paznicul de la vechea staţie de pompieri, unul din cei cinci sau şase inşi care încă mai au o slujbă, o leafă. Mă vede şi el, soarbe ce i-a mai rămas în pahar, se ridică. Îl urmăresc ducându-se spre ieşire, dispărând în întuneric. Iar el ştie că-l urmăresc şi i se fâlfâie. E sigur că n-am să mă-ntorc acasă cât timp Daddy Blue o să-mi mai dea să beau; asta înseamnă timp berechet pentru dânsul, căci cârciumarul e generos cu prietenii vechi. Într-o seară am să renunţ totuşi la ultimul pahar, ori am să-l iau la pachet, şi-am să mă-ntorc la ţanc ca să-l descopăr pe Egor trudind între coapsele Anei. Mă-ntrebi ce-am să fac atunci? O să dau televizorul mai încet şi-o să trec pe lângă dânşii tiptil, spre dormitor, ca să mă culc.

După a patra doză, Daddy Blue se-aşază între mine şi insul mototolit pe care-l disting în oglinda de deasupra băuturilor, din ce în ce mai mărunt, prăbuşindu-se în sine.

— Gaepa, zice, de-ajuns pentru astă-seară…

Şi împinge dopul pe gâtul sticlei cu care abia începusem să mă-mprietenesc. Apoi, cu un oarece sentiment de milă:

— Moşul Gonflabil te-aşteaptă în odaia din spate.

Ei, dacă-i pe-aşa, poate că e într-adevăr vremea să iau o pauză. Sticlele or să fie aici şi mâine seară…

…Mi-a trebuit un minut întreg să răzbat prin cireadă şi să ajung, printr-un culoar de neon pâlpâitor, la odaia din spate, unde MG ridică spre tavan norişorii unui trabuc scump. Cum face rost de aşa ceva va rămâne una dintre enigmele vieţii mele, căci e la fel de sărac ca noi toţi, la fel de lipsit de trecut, prezent şi viitor.

— Stai jos, tinereţe, c-oi fi obosit, îmi spune duios.

Îl ascult.

— Ce mai zici, ce mai faci? Tot pe drumuri? Ce-ţi face nevasta? Copiii? A, am uitat, fără copii…

Apoi tace câteva minute, iar eu tac deodată cu el, căci am învăţat în toate vieţile mele precedente că nu e frumos să-i întrerupi pe cei mai în vârstă. Aici, în măruntaiele „Câinelui de pripas", lumea de-afară pare un vis, o ţară ireală, dintr-o poveste.

— Cred c-am găsit mortu'… zice în cele din urmă Moşul Gonflabil.

Tresar, dar nu cine ştie ce, căci ar fi, după o socoteală căreia i-am cam pierdut şirul în ultima vreme, a cincea ori a şasea oară când îmi spune asta. Aştept să continue.

— Ştii vechea staţie de pompieri?

Dau din cap că da, cu toate că de câteva luni nu mai sunt sigur de absolut nimic, dacă ceea ce se petrece cu mine, cu noi, este real sau un coşmar din care mă voi trezi în orice clipă. Iar tăriile lui Daddy Blue n-au avut darul să limpezească peisajul…

— Mi-am întins antenele acolo, de câteva zile, şi ce crezi c-am aflat?

Chiar, ce se poate afla la o staţie de pompieri din secolul trecut?

— Că muzeul e doar o acoperire, tinereţe. Acolo se-ntâlnesc, de vreo două săptămâni, nişte cesişti care nu s-au împăcat cu noua lor viaţă… Cred că pun ceva la cale şi chiar le iese, am semnele mele…

— Aha, zic, înăbuşindu-mi un mic căscat? Adică tulumbele? Stingătoarele? Maşinile?

— Praf în ochi, tinereţe. Ţi-am spus că n-o să ne împotmolim, tu şi cu mine, în haznaua asta. Cine poate să-l oprească pe Moşul Gonflabil când îşi pune el ceva în cap? Deja m-am gândit la câteva aranjamente. Ei, a venit iarăşi rândul nostru!

Îmi pare rău de luminiţa din ochii Moşului Gonflabil, dar ar fi

nasol să-şi facă iluzii din nou. La urma urmei, e singurul aliat pe care-l mai am.

— Gogoşi, MG, îl anunţ. Ceva a crăpat pe drumul spre Hipercubul 9 şi a crăpat tare. Poate Boala Kron ne-a lovit mai repede decât ne-am fi aşteptat, poate celula de salt a fost defectă… Sau poate totul a fost aranjat cu bună ştiinţă de grangurii de la Controlul Spaţiului, pentru unii ca noi, de care societatea se lipseşte bucuroasă.

Moşul mă priveşte cumva cu milă. Deodată simt o greutate imensă care mă striveşte, un bulgăre îngheţat zdrobindu-mi ceafa şi umerii. Cad iarăşi în mine, la limita puterilor.

— Cine suntem, MG, îngaim ameţit, unde suntem? Am venit de undeva, mergeam undeva? N-om fi doar o mână de nebuni, unii care n-au mai ştiut să fugă de spaima zilei de mâine şi-au inventat alte lumi? Ăsta e locul nostru, aici am fost noi dintotdeauna… Un beţivan însurat cu o stricată veninoasă, un cârciumar puţin la minte, care face bani oriunde, un moşneag nebun, care…

Atunci Moşul Gonflabil se apleacă părinteşte şi-mi şterge o palmă de – mi clănţăne dinţii. Are mâna grea, văd stele verzi cum nu credeam că mai există în universul cunoscut.

— Ei, acum te-ai trezit, tinereţe?

M-am trezit. Palma moşului e mai bună decât cafeaua.

Treisprezece

Nu sunt singurul bântuit de visele altei vieţi… Când reuşeşte să se desprindă din telenovelele ei siropoase şi nu molfăie tutun de rahat, singurul pe care şi-l permite, Ana înşiră şi ea bazaconii fără număr. Era fiica unui prinţ al CS-ului, conducea un trust uriaş de informaţii, în inima Hipercubului 14, pretendenţii făceau coadă la porţile palatului său din Cristal City.

Vecinele o ascultă cu gura căscată. Când ea nu le vede, îşi dau coate. Controlul Spaţiului? Care spaţiu, ăla locativ? Hipercub? Palat? Pretendenţi? Haida de madam Gaepa, vezi că ţi se arde ciorba pe foc…

Şi peste tot, prin ungherele umede ale acestui oraş-uriaş, care a adunat pesemne mizeria întregului spaţiu, sumedenie de zdrenţăroşi, ologi, complexaţi şi urduroşi povestesc cum au visat ei că-n alte lumi erau bogătani, staruri, ofiţeri, ori înţelepţi adoraţi de popor. Chiar şi Egor, paznic de noapte la vechea staţie de pompieri, unde se furişează copiii săraci să fure ceva de pus pe focul de-acasă, are un somn agitat. Oh, lume de nebuni visându-se eroi…

Paisprezece

Moşul Gonflabil s-a furişat în odăile noastre, căci la lumina zilei i se pare că e ţinta numărul unu, urmărită de toate poliţiile secrete şi nesecrete. Ne priveşte pe rând, socotind ce-ar putea face cu unii ca noi. Ochii lui ne-nţeapă ca pe gogoşi. Până şi nevastă-mea, care-i pune pe fugă pe toţi cei ce ne trec pragul, coboară privirea.

— Da, da, îl îndeamnă Moşul pe Egor, zi şi tălică, tinereţe, nu te ruşina. Care va să zică se făcea că…

Iar Egor povesteşte, la început sfios, apoi tot mai convins. Îl ascultăm toţi patru – Gaepa, Ana, Daddy Blue, MG, şi ne crucim. Adică nu, Moşul Gonflabil se ţine tare, căci a văzut prea multe la viaţa lui. Nici măcar nu clipeşte când acest prostănac ne istoriseşte vedeniile lui din nopţile interminabile de la staţia de pompieri. Într-o altă viaţă a fost ofiţer CS, unul dintre cei mai antrenaţi, un fel de electrocavaler dinaintea căruia o tuleau înfricoşaţi cei certaţi cu legea. Ne descrie amănunţit uniforma, armele, sediul secţiei CS din Cristal City, vestiarele, şefii, orgiile tainice cu suspectele reţinute la razii. Apoi harta detaliată a Hipercubului 14, cu toate punctele fierbinţi, în care dacă nu eşti atent poţi să-ţi pierzi una sau mai multe dintre existenţele alternative.

Pentru mine toate astea sunt cumplit de înceţoşate. Habar n-am de coclaurile Hipercubului şi în general abia dacă admit că undeva, fie chiar şi în delirul nostru colectiv, trebuie să fi existat, să existe ori să urmeze a exista un asemenea loc.

— Se potriveşte, zice Ana, întinzând reflex mâna să ia o ţigară din pachetul de pe măsuţă.

Apoi renunţă. Se preface bine că ar fi prima oară când aude bazaconiile paznicului de noapte. De câte ori nu i le-o fi povestit el între două numere…

— Se potriveşte cu tot ce mi se pare că-mi amintesc eu, de la tata. De la acela care poate că a fost bătrânul meu, adaugă ea.

— Eu l-am anunţat pe Moşul de adunările care se ţin noaptea în staţia de pompieri, face triumfător Egor. De vreo două săptămâni. Şefii zic să-mi ţin gura şi să-nchid ochii.

MG dă din cap mulţumit. Daddy Blue, în schimb, care n-a scos o vorbă de când ne-am reunit, ca să zic aşa, fiindcă el nu-şi poate aminti decât că a fost tot un cârciumar, îşi molfăie trabucul. După miasmă, el şi Moşul n-au acelaşi furnizor, asta-i sigur.

— MG, zic în cele din urmă, dacă noi am trăit o altă existenţă, în hotarele altei lumi, înainte de a fi ceea ce suntem, unde suntem… ar fi… ăăă… hm… ar fi normal să nu ne-am intim nimic, nu? În loc de asta, de vreo doi ani încoace, suntem bântuiţi de vedenii. Iar matale eşti sigur un milion la sută c-ai avut cea mai marfă dintre vieţi.

Şi nu ştiu de ce nu mă mir, când Daddy Blue renunţă la chiştocul bălos pentru a emite următoarea aserţiune ştiinţifică:

— Dac-o fi fost un transfer de-alea defectele, a mai rămas nişte resturi prin memorii, daravere, ceva. Eu unul visez c-am mai servit şi la cârciuma ailantă pe unii care-a-nnebunit din cauza asta…

Moşul Gonflabil îi pune o mână pe umăr.

— Pentru un prostănac care-a-mbătrânit botezând băuturile, ai nimerit potul, Daddy Blue. Şi-acum, că ne-am deşteptat toţi, eu zic să facem un plan…

Cincisprezece

Egor ne-a deschis uşiţa din spate a staţiei, puţin înainte de miezul nopţii.

— Aveţi grijă, şopti el, proptind un bolovan între foaie şi tocul metalic, jaful ăsta de broască se blochează uneori şi riscaţi să rămâneţi înăuntru, ca şoarecii.

Apoi ne ghidă bâjbâind, pe o scară întortocheată, în încăperea de sus, unde pe vremuri dormeau pompierii de serviciu. Un stâlp de metal lucios lega odaia cu pricina şi sala de la parter. La nevoie, oamenii se lăsau să alunece pe el, ca să ajungă iute la maşini.

— Aşa, şopti MG, când ne instalaserăm printre troacele acoperite de praf, acum fugi în coteţul tău, puştiule, şi poartă-te ca şi cum nu s-ar fi-ntâmplat nimic. Când vin muşteriii, totul să pară neatins.

Egor se cărăbăni îndată. M-am întins pe-o parte, încercând să nu aţipesc. Fiind un loc unde pe vremuri se lucrase cu multă apă, am simţit că setea îmi dă târcoale. „N-ar strica nişte iluzin", mi-am zis, fără să recunosc cuvântul. L-aş fi întrebat pe Daddy Blue dacă n-a adus una din sticlele sale cu tărie proastă, dar se vârâse cu Moşul în cel mai întunecos ungher, şopăcăind de-ale lor.

— La ce te gândeşti? mă întrebă brusc Ana.

Am tresărit auzind glasul cald.

— La tine… m-am pomenit zicând. La noi…

(…)

Trebuie că dormisem adânc. Moşul Gonflabil mă scutura cu o

mână. Se temuse să nu-i dau de gol.

În sala de sub noi se auzi o uşă, apoi paşi, şoapte, un obiect trântit, o înjurătură… Am aşteptat să vedem ce va urma.

Dacă cei de la Controlul Spaţiului descoperiseră o poartă către lumea… normală, din care ne pomeniserăm surghiuniţi, trebuia să ne bulucim şi noi prin ea. Ăsta era planul moşului, pentru asta ne târâse acolo. Iar dacă nu erau decât alţi nebuni, care se-adunau noaptea ca să scape de jegul de-afară, ne-am fi ales măcar cu nişte legitimaţii de membri ai clubului.

Apoi, jos, se aprinse o lumină chioară. Ne-am uitat prin golul din pardoseală şi mi-am înăbuşit un mic strigăt de surpriză.

Era acolo toată pleava societăţii, semeni de-ai noştri. Câţiva cerşetori zdrenţăroşi, vreo doi conţopişti, peştele curvelor de la „Trei numere", nişte măturători, un poliţai… Şi chiar doi sau trei din şefii brigăzilor de pompieri.

Cineva îşi drese glasul. Am ciulit urechile.

— Atenţie la mine! făcu un găligan ale cărui zdrenţe aminteau cumva nişte rămăşiţe de uniformă.

Ana îşi înfipse unghiile în braţul meu.

— Ăla… bolborosi.

Moşul Gonflabil râse fără un sunet, pricepând la iuţeală cum stau lucrurile.

— Tac-tu, ai?

Ea încuviinţă, sughiţând înspăimântată. Deodată mi-a fost limpede că delirul a depăşit orice hotar. Care tată? O luasem de la un azil de săraci, numai cu chiloţii de pe ea.

— Toată lumea la locuri, spuse presupusul tătic. Zăvorâţi uşa, să nu ne pomenim cu paznicul aici.

Forfotă, suspine, tropăieli… Pentru o societate de strânsură, erau destul de ascultători.

— Aduceţi densul, zise individul.

M-am aplecat peste margine, periculos de mult. Inima îmi spărgea pieptul. Un fel de maestru de ceremonii în mizerie aduse o cutie. M-a lovit, ca un atac de panică, simţământul că urma să mi se întâmple ceva, ceva hotărâtor pentru care nu eram pregătit. Sub capac pulsa un lucru, verde fosforescent.

Şi atunci amintirile ţâşniră de pe unde se ascunseseră, sufocându-mă.

Bunshidensul, Big Al, ultimul mesaj, ultimul salt…

Şaisprezece

Plantat în ghereta de la intrarea principală a vechii staţii de pompieri, paznicul Egor îşi exersa vigilenţa nativă, un talent ce nu trebuie să se prăfuiască, receptând sunetele nopţii şi asociindu-le, în mintea lui, unor imagini tot mai spectaculoase. Fire cu înclinaţii eroice, indiferent că trăgea tomberoanele pe trotuar la sosirea gunoierilor, ori îi curăţa Anei vreo mizerie din ochi, în rapidele momente de intimitate, epicul îl lua uşor în stăpânire.

„Un ţiuit slab, un greiere rătăcit în cer, consemna Egor. Asta-i fereastra patru de la etaj, care nu se mai închide bine. Acum doar bate vântul, dar într-o noapte pe-acolo se vor furişa infractori periculoşi. Atunci va trebui să intervin în forţă…”

Şi-şi verifică încrezător capacul sprayului cu piper, atât de eficient când se obrăznicesc maidanezii.

„Aha, trosnete, fâşâit, zgârieturi… Sunt gunoaiele mărunte din cartier, care lovesc acoperişul şi se rostogolesc în curte… Fleacuri. Însă şi de-ar fi cataclism, meteorit, aterizare forţată, creaturi din alte spaţii, aş fi pregătit să acţionez…”

Ieşi din ghereta care tindea să-i devină locuinţă şi garderobă. Uşa mare a staţiei fusese zăvorâtă pe dinăuntru. Prin fierul de trei degete nu răzbătea niciun zgomot eroic, iar şefii îl avertizaseră să nu insiste. Totuşi, încercă încet clanţa, fără rezultat. Făcea parte din îndatoririle sale.

„Nu pot să nu-l ascult pe Moşului Gonflabil, pur şi simplu nu pot, se pomeni cugetând. El mi-a găsit serviciu, casă… Până la urmă şi cu Ana tot el mi-a făcut cunoştinţă… Cine-aş fi fost fără MG, în haosul care ne-nconjoară?”

Îl durea capul numai când se gândea să se gândească la asta…

„Şi dacă el vine acum şi-mi spune că mă va duce în locul pe care-l merită cu adevărat bărbatul din mine, aş fi ultimul dintre imbecili să nu-l iau în seamă. Deşi…”

Atunci bărbatul din el auzi o pisică şi fu cât pe-aci să scoată sprayul cu piper. Se stăpâni însă, iar după un timp îşi reluă exerciţiile de vigilenţă.

Întotdeauna la acest ceas al nopţii, Egor relua evocarea existenţei sale dinaintea vechii staţii de pompieri, din hiperaglomerarea Bucureşti, cel mai deprimant loc de pe pământ. Ca

multora din cei douăzeci de milioane de locuitori ai Micii Gheene, îi era tot mai greu să sondeze dincolo de trecutul celor trei ani. Memoria conştiinţei de sine murea pur şi simplu, lăsând să răzbată la suprafaţă doar spuma cenuşie a unor întâmplări şi senzaţii obscure, ca dintr-o ciorbă clocotind la foc mic.

Fusese un ins de acţiune, într-un loc care nu ducea lipsă de fapte extraordinare. Străbătuse lumi, temut în cercurile rafinate ca şi în glodul celor mai de jos scursuri. Mânuise arme nemaivăzute, dispreţuise aur, nestemate, giuvaieruri de saturniţiu. Călcase grumajii celor mai cruzi şefi ai clanurilor, însă ridicase delicat în braţe prinţese cu trupuri de abur şi funigei. Luptase, zdrobise, iertase. Zburase la stele…

Dar ceva se petrecuse, pesemne, de vreme ce toate nu mai erau acum decât vise – verosimile, totuşi vise, estompându-se de la o lună la alta, iar viaţa lui începea din momentul când se trezise, cu capul plesnind, în garsoniera din căminul de nefamilişti. Apa curgea din ţevile sparte în acea dintâi iarnă…

Deodată ciuli urechile. Dinăuntrul staţiei se-auzeau slab, însă fără putinţă de tăgadă, zgomote interesante.

„Vuiet, mormăieli, tobe, scandal?" Şi apoi: „Tropăit? Ţipete? Lovituri? în CĂ-IE-RAre???"

Era mult peste ce sperase că-i va aduce noaptea. Încercă iar uşa mare, apoi fugi la intrarea secretă din spate. În câteva clipe, sărind cinci trepte o dată, năvăli sufocat în odaia de sus. Ceea ce văzu îl făcu să se clatine.

Camera se umpluse de fum înecăcios. Ceva ca o torţă ardea pe podea, iar în lumina slabă care venea prin trapă, siluetele alergau în toate părţile, şi reveneau contopindu-se. Urlau toţi, aruncând cu ce le cădea în mână. De jos, ca în producţiile comice, o armată de inşi furioşi încercau să urce pe stâlpul lucios şi alunecau înapoi, de-a valma. Un asediu, un iureş, o luptă! Egor îşi puse mâinile-n cap, înfricoşat şi înflăcărat.

Atunci, din fumul bătăliei răsări Moşul Gonflabil şi se înfipse în el.

— Puştiule, e groasă! zbieră fără să scape trabucul din dinţi. Scoate-ne dreacu' de-aci!

Şaptesprezece

Cred că nu respiram de cinci minute, aşa că nu m-am mirat când

Daddy Blue se înecă, tușind. Dar nu-l auzea nimeni, fiindcă sub noi se petreceau lucruri peste închipuire.

Ceata zdrenţăroşilor se lipise de pereţi, tapetându-i. Nu mai spuneau nimic. Presupusul tăticul din alt univers al Anei şi mizerabilul maestru de ceremonii încremeniseră în faţa unei vitrine cu exponate pompieristice, pe care trona bunshidensul. Haloul care-l învăluia crescuse în ultimele minute la dimensiunile unei mingi de foc rece şi pulsa în continuare, arătând că n-avea să se oprească aici. Un vuiet de valuri, sau aşa ceva, făcea aerul din încăpere să vibreze.

— MG, se bâlbâi cârciumarul, să n-am parte dacă…

Moşul îi astupă gura. M-am uitat şi-am înţeles că într-adevăr aerul din preajma densului tremura, însă nu din pricina haloului. Era o mişcare de creştere şi descreştere, ca şi cum molecula ar fi aspirat şi-ar fi eliberat alternativ felii de spaţiu. Prin imaginea mişcătoare am văzut câteva dintre feţele de-acolo deformându-se grotesc.

— Suntem împreună de când am căzut în această lume, zise dirijorul mascaradei. Spune-ne, valoare ce sălăşluieşti în bunshi, aceasta e seara?

Dacă presiunea nu mi-ar fi strivit ţeasta, aş fi pufnit în râs. „Valoare”? „Sălăşluieşti”? „E seara”? Ce seară?

Şi se petrecu imposibilul.

— Da, zise din molecula sa Big Al, cu glasul cel mai omenesc. Aceasta e seara…

Un frison străbătu distinsa adunare.

M-am ţinut tare, să nu pic prin trapă şi să le stric petrecerea. Cumva, în muzeul pompierilor se deschisese o poartă spre dimensiunile prin care-şi făcea veacul (nepotrivită expresie) Big. Şi pe deasupra, vorba unei glume răsuflate, mai şi vorbea!

— Îţi mulţumim, valoare din bunshi, zise iarăşi şeful. Du-ne în lumile noastre, şi-acolo îţi vom da tot ce ne vei cere…

Pentru nişte indivizi disperaţi, care trăiseră în huzur şi se treziseră deodată în cea mai jalnică dintre găuri mi s-a părut o ofertă sărăcuţă.

Haloul verde al moleculei crescu iar, înghiţind un sfert din încăpere. Am alungat un gând ce-mi dădea târcoale, atent să nu pierd răspunsul.

— M-aş mulţumi şi cu o cutie mai mare, spuse solemn Big Al.

Dacă mai avusesem o scamă de confuzie, cu privire la cine se

afla în dens, ea se risipi îndată. Care altul ar fi făcut mişto într-o împrejurare atât de solemnă?

— Uite, băi tinereţe, că se deschide! suspină vesel Moşul Gonflabil, arătându-ne discontinuul care începuse să se rotească ameţitor în jurul densului. Să nu-mi faceţi vreo prostie taman acu'!

Vuietul devenea asurzitor. Ana mă înşfăcă de braţ.

— O să-i facă chisăliţă pe toţi! îmi zbieră în ureche. Nu-ţi dai seama? Habar n-are că suntem şi noi aici!

Evident, am înţeles într-o clipă. Big Al ar fi trebuit să intre în contact mai întâi cu mine. Or eu mă simţeam tot atât de sensibil ca tulumba care-mi julise ţurloaiele pe-ntuneric. Nici urmă de transă. Cumva, legătura noastră se alterase.

— Ştii cât urăşte CS-ul! îi trimite pe lumea cealaltă şi pe noi cu ei! ţipă Ana.

Încurcase metaforele, dar am ştiut o clipă prea târziu ce-o să facă. Întinsesem treizeci de degete răşchirate spre ea, Moşul Gonflabil, Daddy Blue şi cu mine. Înainte de-a o apuca, îşi dădu drumul să alunece pe stâlp, aterizând în mijlocul reuniunii de cesişti uluiţi. Jur că pentru câteva clipe am rămas toţi cu gura căscată.

Ea profită, şi din doi paşi înşfăcă bunshi, iar discontinuul se stinse.

— Ce staţi? zbieră. Trăgeţi-mă!

Nu se putea bizui pe unii ca noi, pămpălăi în orice univers. Aşa că se căţără la loc, îmbrăţişând stâlpul ca o stripteuză. În urma ei se dezlănţui iadul. Claie peste grămadă, cincisprezece, douăzeci de inşi se repeziră s-o apuce de picioare. Le scăpă în ultima clipă.

— Măiculiţă, iote-i că urcă! strigă MG, acoperind urletele. Daddy Blue, dă-le flit!

Începu să arunce tot ce-i cădea în mână. Daddy Blue făcu un şomoiog de ambalaje, îi dădu foc cu bricheta şi-l zvârli în mulţimea furioşilor. O torţă geamănă veni de jos, aprinzând deşeurile din jurul nostru.

Atunci uşiţa se trânti şi Egor, cel-mai-viteaz-paznic-din-oraş, se alătură bătăliei, luându-se cu mâinile de cap. Moşul Gonflabil se înfipse în el.

— Puştiule, e groasă! zbieră, fără să scape trabucul din dinţi. Scoate-ne dreacu' de-aci!

Optsprezece

Deja primele țeste se iveau în cercul luminos al trapei de alarmă. Ne-am repezit, Moșul, Dady Blue și cu mine, să le-mpingem la loc, dar erau prea multe. Și vorbeau tare urât. În vremea asta, Egor o îmbrățișase pe Ana, chipurile s-o apere.

— Pe scări! strigă Moșul Gonflabil.

Ne-am rostogolit pe scăriță.

— Sictir! ne anunță Daddy Blue.

O trupă venea spre noi cu pas hotărât. Pesemne golanii găsiseră intrarea din spate și urcau acum treptele, decișI să ne învețe bunele maniere. Eram prinși între două focuri.

— MG, am zis surprinzător de calm, toate planurile-ți ies așa, la marele fix?

Și-atunci, ca și cum seara n-ar fi fost suficient de bogată în evenimente extraordinare, un erou își veni în fire printre noi.

— Lipiți-vă de pereți! tună Egor.

Când spun „tună", chiar țin seama că ni s-au muiat picioarele. L-am ascultat hipnotizați. Parcă nu mai era papagalul care încăleca neveste în absența titularilor. Ne-am lipit de perete, în vreme ce trapa din podea furniza primii atacatori, iar pe scăriță veneau bocănind alții.

În clipa următoare, Ana făcu unul dintre gesturile ei disperate și romantice, de care nu se dezbăra pesemne în niciuna din lumi. Lărgi decolteul bluzei și acolo dădu drumul densului capturat. Un univers condensat, într-un sutien vast…

— Infanteria stelară, la ataaac! zbieră paznicul de noapte. Infanteria stelară, la ataaac!

Hohotind, sparse geamul hidrantului și trase de acolo, interminabil, șarpele cenușiu al furtunului. Apoi învârti roata vanei, ca un Hercule cu leafă mică.

— Infanteria stelară, la ataaac!

Habar n-aveam ce vrea să zică. Prima lovitură a jetului mătură trapa din pardoseală și stâlpul de alarmă, făcând prăpăd. Mulțimea capetelor și umerilor fu strivită într-o fracțiune de secundă, mâinile se îndoiră, trupurile zburară la loc în sala de jos. Egor întoarse furtunul, înecându-ne pe toți, și repetă figura în golul ușiței. De pe scara întunecoasă se întoarse ecoul urletelor de groază.

— Așa, tinereți! chiui Moșul Gonflabil.

L-am ajutat pe Egor să mânuiască furtunul, rezolvând de mai multe ori situația, ba în deschiderea din podea, ba pe scară. N-aveau

nicio şansă să răzbată până la noi, dar nu ştiu cum, sentimentul că asta nu va dura la nesfârşit mă cuprinse ca un fior răcoros.

Apoi furtunul tuşi de câteva ori şi după trei secunde pişa doar un firicel mai firav ca al unui sugar.

— Au închis vana exterioară! constată vesel paznicul, revenind la nivelul său de înţelegere a lumii.

Deja trupa consistentă de pe scăriţă îşi anunţa venirea. Nu mai aveam nicio speranţă de tratative. Ana mă prinse de mână, înfricoşată. O clipă am avut senzaţia stupidă că, sub bluză, bunshi i se infiltrase prin piele şi-i făcea întregul trup să pulseze luminos.

Din sala de jos se auzeau gemetele victimelor ude leoarcă.

Ne-am întors către uşa scării, pe unde, dintr-o clipă într-alta, trebuia să apară inamicul cel mai apropiat. Uşa se izbi iarăşi de perete, iar ei îşi făcură într-adevăr intrarea.

Nouăsprezece

E a doua oară, cam mult pentru o singură reprezentaţie, că rămânem toţi fără aer.

Ana… Moşul Gonflabil… Gaepa… Daddy Blue… Şi chiar Egor. Egor acela… În uniforma lui de plastan, cu excrescenţe dure, ganul negru-mat, la subsuoară, tresele luminescente. Nu mai vorbim de fulgerele pe care ni le azvârle pe canelurile orbitelor. Gaborul CS, gata să scuture universul ca pe-un sac de aspirator.

— Să-mi înghit eu trabucul dacă ăştia nu-i chiar noi, zice Daddy Blue, singurul capabil să treacă peste perplexitatea cosmică, să adune un strop de glas, pe lipsa asta de aer, şi să mai şi sintetizeze corect fenomenul.

Presat de privirea celuilalt Egor, Egoraşul nostru lasă să-i scape ştuţul furtunului.

— Gata, pe loc repaus, de-aici preluăm noi! ne-anunţă sec noul Moş Gonflabil.

Şi ei fac un pas către noi.

— Nu vă mişcaţi, zic cu un glas pe care nici Mamatricea nu mi l-ar recunoaşte, de vălurit ce e, ne facem toţi scrum!

Nu ştiu de ce se hlizesc ca proştii. Până şi Daddy Blue şi-aduce aminte din şcoală că nu poţi să te-ntâlneşti cu eul tău din alt univers fără să iasă scântei. Materie – antimaterie, persoană – contrapersoană. Anihilare reciprocă, punct. De-aia e bine să-şi vadă fiecare de-ale lui…

Moşul Gonflabil se duce însă, binevoitor cum nu i se-ntâmplă

des, lângă moş-su abia sosit. Pe lângă trenţele lui, consumate de supravieţuirea în hiperaglomeraţia Bucureşti, celălalt pare un semizeu. Se privesc în ochi câteva secunde, ca şi cum s-ar cântări câte parale face fiecare. Mici descărcări plasmatice încep să deseneze în jurul lor şerpi albăstrii.

Apoi…

Apoi, unul dintre ei a întins mâna către celălalt şi o flamă i-a înghiţit pe-amândoi, cu un „pfff!" banal. A fost un glob luminos, care s-a lăţit instantaneu, la subţirime unei aţe, dispărând.

Egor-paznicul-de-noapte se preface şi el în lumină pentru câteva clipe, la atingerea idealului său din altă lume.

— Bă, de mine să nu te legi! zbiară Daddy Blue, când celălalt cârciumar îi dă de înţeles că el urmează. Du-te-n puşca mea d-aci, că…

Şi, într-adevăr, mai capătă un răgaz de secunde, căci între cei doi trece Ana aceea de demult, apropiindu-se de Ana mea, care parc-o aşteaptă.

— Ce mai stai? întreabă Ana.

— O privire doar să-i arunc ăstuia care mi-a schimbat tinereţea, îi răspunde Ana, fascinată de lumina bunshidensului pulsând sub bluza Anei.

Ana şi Ana schiţează îmbrăţişarea ce va rămâne contopirea veşnic neîmplinită sub acoperământul de flacără care le-a cuprins pe-amândouă.

Când ochii mi se obişnuiesc iarăşi cu semiîntunericul, penultimul rămas dintre noii veniţi e în faţa mea. Ne oglindim unul în altul şi nu părem niciunul dintre noi mulţumit…

— Ei, acu' să te văz, Gaepa, păgubosule, molfăie Daddy Blue, prelingându-se la loc pe podea.

Douăzeci

Ai privit vreodată stelele universului interior? Te-ai rătăcit prin galaxiile născocite de eul tău, atât de vii, imense, atât de verosimile încât celelalte, nenumărate, cele explorate mai întâi prin ochii telescopului, apoi înţepate cu roiurile navelor de puls, nici nu mai contează?

(…)

Moşul Gonflabil, Daddy Blue, Egor, Ana şi cu mine credem că ne aflăm suspendaţi, ori poate încastraţi în inima acestei bule de jad. Nu, nu stăm atârnaţi cu capul în jos, dacă asta ţi-a trecut prin minte, nici nu

arătăm ca nişte gângănii prinse de solidificarea verdelui. Însă îi simt mai prezenţi în mine pe ceilalţi decât mă percep pe mine însumi şi ăsta e un alt lucru pe care n-am de gând să ţi-l explic. Îi văd, cum să zic, în plenitudinea lor, cum au fost şi cum vor fi, cu ce au avut şi cu ce vor avea, ba chiar şi scântei minuscule din ceea ce ar fi putut/am fi putut fi, îmi dau mâncărimi pe circumvoluţiuni, percepţia totală.

Şi asta nu în fracţiuni de secundă, nici în minute, nu în ore sau zile. Timpul pare să fie singura dimensiune care nu-mi mai este permisă, pe care nu o mai simt. A murit timpul…

În schimb, Mamă Matrice, ce album fabulos de poze gigadimensionale, răsfoieşti în jurul nostru! Ori, pesemne, nici măcar tu nu eşti în stare să deschizi asemenea coperţi, e poate ceva, ori suma ceva – urilor alcătuind un „mai puternic" ca tine. Un… Tată Matrice?

(…)

Acolo (dar ce mai înseamnă oare „acolo"?), colierele fără sfârşit, desfăşurând spirale cu volute tot mai ample, până când circumscriu trecutul viitorul şi prezentul. Mărgele de gaz-extaz îngheţat, strălucind în mii de nuanţe…

Aici (orice va mai fi însemnând asta), furtuni de materie ori numai iluziile materiei, vise energetice, căutându-se prin spaţii ca viermi orbi, adulmecându-se de la distanţe mai mari decât acelea dintre „a fi" şi „a nu fi", împreunându-se în osmoze extatice, fuzionând, reizbucnind dincolo de închipuire…

Dincolo (dar ce mai înseamnă oare „dincolo"?), planurile lumilor, răsucindu-se în jurul propriilor axe, ca oglinzi înfăţişând mereu şi pentru totdeauna cu totul şi cu totul alte imagini, alte perspective, alte profunzimi… Trebuie să fii un înger indestructibil ca să nu te prindă ameţeala la vederea lor…

(…)

Încremenit în non-spaţiutimp, Egor încă-şi mai închipuie că strânge ştuţul furtunului care l-a făcut erou.

„Unde suntem?"

Ar fi putut, cu aceiaşi sorţi de răspuns, să ne-ntrebe „când" ori „cine"…

„Aş zice să ne ţinem aproape unii cu alţii, să nu dăm de fro belea…" (Daddy Blue)

„Prostovan ramolit…" (Moşul Gonflabil)

Prin jadul solid ajung la mine vibraţii pe care le cunosc atât de

bine din ultimele noastre lumi…

„Şi asta a fost tot? Aici se termină?” (Ana)

Oare ce-aş putea să-i răspund?

„Nu, Supergirl… Nu se termina aici… Mai degrabă începe…”

N-am fost eu. N-am fost pentru că eu am uitat demult vremurile când cineva îi spunea Anei, cum altfel? – „Supergirl”.

„Big? Big Al?”

Atunci bula de jad se fluidizează, iar noi ne mişcăm în voie, stăpâni dacă nu pe propriile noastre trupuri măcar pe ceea ce au devenit ele aici.

„Gaepa, bătrâne, iată-ne din nou împreună… Să fi trecut deja două-trei milenii?”

Şi nici măcar în starea asta de agregare nu pot să-i rămân dator.

„Se prea poate, Big Al. Mereu ţi-ai ascuns vârsta”.

Şi descoperim împreună un echivalent al râsului, pe aceste ne-meleaguri… Iar ceilalţi ni se-alătură, mai puţin Moşul Gonflabil, care are socotelile lui mai vechi cu Big.

„Trebuia să-mi închipui că-n toate astea e mâna tălică, grăsane… Ce ţepe-ai mai tras pe lumea cealaltă”.

Fantoma lui Big gâlgâie iarăşi a râs.

„Moşule, comunică el prin transpaţii, de data asta nu eu ţi-am tras-o. De vină a fost busculada din Gara Andruşev, când a dat cu mine de pământ tinerelul ăsta…”

Intuind că se vorbeşte despre el, Egor ridică stângaci palma, ca şi cum ar saluta.

„O reacţie instinctivă, mai presus chiar şi decât puterile mele. Am şters-o unde s-a nimerit, cu toţi cei din jur. Şi crede-mă, nici mie nu mi-a plăcut unde-am ajuns…”

„Big Al, îl întreb, tu ai ştiut de noi în muzeu?”

„Doar la sfârşit, bătrâne, când Supergirl… când Ana a strâns bunshi la piept. Am reuşit să vă protejez şi să v-arunc aici… E popasul de nicăieri şi nicicând, mai presus şi mai prejos de orice capăt al oricărei călătorii”.

„Şi… ceilalţi?” şovăie Ana.

„I-am adus din altă existenţă, căci voi n-aveaţi destulă vlagă pentru ce voiam să fac. Aşa s-a eliberat destula energie ca să-ntorc universul pe dos.

În jurul nostru, prin noi chiar, spectacolul universal continuă.

Văluri de particule incandescente se frământă pe distanţe colosale, alcătuind, din aleatoriul suprem toate formele şi istoriile pe care le-au cunoscut lumile de când fiinţează.

Am şi eu o întrebare.

„Big Al… Cine suntem noi, aceştia de aici? Originalele sau copiile?”

Iar el îmi dă un răspuns.

„Ştiu şi eu?… Tu ce crezi?…”

(…)

„Chestia e, ne readuce Daddy Blue cu picioarele pe pământ (asta e, n-am găsit o vorbă mai potrivită), acum cine ne mai scoate de-aici?”

Douăzeci şi unu, la marginea veşniciei…

„Este un fel de prag peste care trebuie să trecem cu toţii, adunând clipele pe care voi le-aţi numit trecute sau viitoare, încă o cumpănă a vieţii, nu cea din urmă, nici cea dintâi, care se va înclina de partea cealaltă, permiţându-vă iarăşi o existenţă în sine…

Tratând esenţa ca esenţă, voi renunţa pentru totdeauna să modific exteriorul, căci sunt foarte, foarte aproape de a stăpâni pe deplin propriile mele adâncuri. Aici am tras multe dintre lumile voastre, remodelându-le după chipul şi asemănarea mea, iar pentru dispariţiile lor, neştiind ce se petrece, aţi născocit un nume – Boala Kron…

Acum e momentul să sorb înăuntrul meu tot ceea ce se află la exterior. Provocând o inversiune, lumile se vor schimba, timpul, spaţiul, energiile voastre vor fi altele decât acum, şi totuşi esenţa ca esenţă va rămâne invariantul acestei transformări de tip salt. Trecând pragul, voi nu veţi mai fi în privirile mele, ci în gânduri, în ungherele ascunse ale sufletului, aici unde, vorbind despre stele cuvântul „număr” nu mai are chiar niciun înţeles, iar galaxiile sunt vii…

Lasă densul acolo unde este, Supergirl, la câţiva centimetri de inima ta, căci numai aşa voi putea să adun toată forţa care ne trebuie pentru a pleca mai departe, pentru a alege… Inima ta este o sursă de energie mai puternică decât toate miezurile supernovelor la un loc…

Nu-ţi spuneam, Gaepa, bătrâne, că iubirea e combustibilul care te poate duce oricât, oriunde, oricând? Iată, e vremea să facem plinul încă o dată, să călcăm acceleraţia şi să demarăm în trombă. Încotro? Parcă ce mai contează…

Poate spre atât de banalele margini ale universurilor şi

timpurilor. Poate spre punctul, linia, planul în care totul devine totuna cu nimicul. Poate spre libertatea totală, mai ştii?

Da, Daddy Blue, e posibil chiar şi acolo să lustruieşti pahare în dosul unei tejghele de bar…

Pe tine, femeie reală, te simt ca pe o rană deschisă… Ştiu, Supergirl, că foarte puţină iubire îmi mai este dedicată mie, poate un strop doi pe fundul rezervorului… Dar ceea ce simţi pentru Gaepa, prietenul meu dintotdeauna, e mult dincolo de ceea ce-mi trebuie pentru a amorsa fluxul de energie care ne va scoate de aici… Şi încă nu-ţi dai seama, în întregul ei, de iubirea care dă să fulgere între voi doi…

Emotroni, afectroni, păşitroni – oricum aţi numi aceste particule, oameni şi alte rase stelare, e aceeaşi forţă peste tot, aşteptând. Doar o scânteie…

Lasă bunshi acolo, în inimă, Supergirl, iar eu îţi promit că te voi duce în cea mai frumoasă dintre lumi…

Ai grijă de Ana, Gaepa, ca şi cum aş trăi eu însumi lângă ea, dar nu fi niciodată atât de nătărău încât să nu fii tu însuţi…

Întoarce-te la sufletul pe care l-ai purtat, Egor, fii iarăşi temut şi strălucitor, redescoperă învingătorul care erai. Şi lasă naibii tulumbele!

Cât despre dumneata, Moşule Gonflabil, ştiu că nu ţi-ar plăcea să-ţi fac vreo favoare şi să se ducă vestea că mi-eşti dator. Fugăreşte-mă cât vrei prin lumile ce le vom descoperi împreună, că şi eu am să-ţi plătesc pe măsură. Vezi, de-aia ne placem noi atât de mult unul pe altul…

A, Daddy Blue… La destinaţie, desfă una din tăriile matale alea bune, închinaţi un paharel şi pentru mine. Da' fără sticle botezate, că le simt…

Să fiţi cuminţi, oameni, vă aflaţi în interiorul meu, la revedere, ştiu când şi ştiu unde, sunteţi deja atomii unui prezent, iar la capătul a orice viitor veţi cunoaşte mă găsesc eu, începutul altor mesaje, nenumărate, veşnicia…”

Doamnelor şi domnilor, pe curând!”

Epilog

„… Aşa că ăsta-i şmenul, frăţie, dac-ai primit sămn dă la mine, mişcăţi curu' încoa cu marfa şo să-ţi placă mălaiu care-l scoatem de-o să zici că cei aia. Dup-aia gagici, şampanii, aur, viaţă, tot tacâmu.

Oricum, ochiu' holbat pânatunci că umblă vorba că l-ar fi văzut

peştele lu' Vrajă Doi pe cine crezi? Pe Moşu Gonflabil de care credeam că la făcut magiun Yeke data trecută, la împuşcăturile unu la unu din Hipercubu 14. Uite c-a scăpat iar pocitania dracu' şi cică plimbă nişte nepoţi din sămânţa lu' Gaepa, ăla dea dat găuri cu Big Al acu un milion şi ceva de ani. Nepoţi în p… mea (ne-a-nvăţat ăştia cu cenzura de la pârnaie că nu e frumos să scrii întregi cuvintele cu p, e şi f). Dacă mă-ntrebi pe mine e doar o acoperire să-şi facă mai departe turnătoriile la CS şi să pună laba pe toate dilurile grase, aici, în H 9, cum a făcut peste tot. Nu m-aş mira chiar mâine să vă treziţi cu stârpiturile blindate ale comandantului-de-rahat Egor, care i-a făcut felu' şi lu' fratetu şi la ai mei şi la încă câteva zeci de băieţi toţi unu şunu.

Îţ trimit beletu ăsta pin ăl mai om de încredere care-l am în gaura asta, dă-i o pâine sintetică de ros până întorc eu să punem lucrurile pe roate. Aşa că vezi că de hiperviaţa mea nu s-a ales prafu' şo să am grijă să faci şi tu la fel. Cum zicea tata, odihnească! Mamatricea, „ar fi mişto ca viaţa să-ţi reuşească din prima…"

Dănuţ Ungureanu text citit la Cenaclul Prospectărt în data de 24 septembrie 2009

8 Comments»

- ***Cristian Teodorescu** said:*

Felicitări!
Eu zic ca merită să fie citita toată la Prospectart.

e 5 October 2009 at 10: 25 pm

- ***Ben Ami** said:*

aşa cum am zis, fără pic de răutate, şi cer scuze dacă deranjez prin repetitie, as scoate 50 de „chestii" şi as tempera-o, as face-o serioasa!

e 6 October 2009 at 2: 25 am

- ***danut** said:*

ben a-mi
Şi eu îmi cer scuze dacă deranjez prin repetitie După cum ziceam şi la cenaclu, şi în finalul unui editorial, rămân cu gura căscată de câte ori cineva îşi începe aprecierile critice la adresa unui text de-al meu cu „sper să nu te superi", „nu mi-o lua în nume de rău", „… fără pic de răutate şi cer scuze dacă deranjez…", ori alte formule asemenea.
Dacă postez un text pe site o fac tocmai pentru a aduna cât mai multe

păreri şi nu pentru celelalte motive menţionate de Liviu în editorialul său.
Sigur, de ce să fiu ipocrit, n-aş zice că mi-ar face mare plăcere ca aceia care-mi critica textul s-şi înceapă disertatia cu „Mai prostovane…” (cum am auzit că se mai întâmpla)
Spor la critica!

e 6 October 2009 at 1: 42 pm

- ***Ben Ami*** *said:*

ok, boss!

e 6 October 2009 at 2: 19 pm

- ***Florin Pîtea*** *said:*

Mulţumesc, domnule scriitor.

e 10 October 2009 at 9: 47 pm

- ***danut Ungureanu*** *said:*

Venind din partea ta, asta mă onorează, Florin.

e 11 October 2009 at 4: 51 am

- ***Cititor SF» Ultimul mesaj e veşnicia – Dănuţ Ungureanu*** *said:*

[…] mai precis, aflaţi doar citind povestirea Ultimul mesaj e veşnicia de pe site-ul SRSFF, adică aici. Lectura plăcuta! AKPCIDS + = ”7433,”; Categories: povestiri Tags: 2009, Danut Ungureanu, […]

e 16 October 2009 at 12: 09 pm

- ***Florin Pîtea*** *said:*

Astă seară, fiind invitat la emisiunea „Deschide cartea” realizată de domnul Alexandru Mironov la TVRM şi discutând despre autorii importanţi ai Noului Val din SF-ul românesc, am relatat pe larg despre această nuvelă.

Pentru că merită.

e 9 November 2009 at 7: 51 pm

Leave your response!

Add your comment below, or trackback from your own site. You can also subscribe to these comments via RSS.

Be nice. Keep it clean. Stay on topic. No spam.

Name (required)

Mail (will not be published) (required)

Website (opţional)

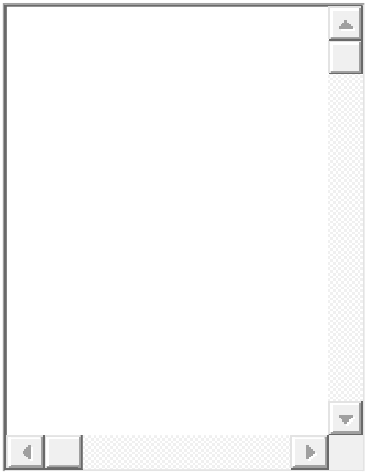

You can use these tags:
ea href = " title =", „> <abbr title =", „> <acronym title =", „> <b> <blockquote câte =", „> <câte> <code> <del datetime =", „> a> <q câte = " "> <strike>

This is a Gravatar-enabled weblog. To get your own globally-recognized-avatar, please register at Gravatar.

Submit Comment

CAPTCHA Code

Articole SRSFF (RSS)
Comentarii (RSS)

sondaj

Cum consideraţi gestul SRSFF de a oferi gratuit, la lansare, volumul „Alte ţărmuri"?

- Un gest de generozitate pentru sefeul românesc (78%, 112 Votes)
- Un gest frumos, dar inutil într-o lume mercantilă (13%, 18 Votes)
- O excentricitate marca SRSFF (6%, 8 Votes)
- Un gest de prost gust, sper să nu se mai repete (3%, 5 Votes)

Total Voters: **143**

Vote

- Polls Archive **arhiva**

rubrici

- Autor X (1)
- Contra-editorial (3)
- Cronici (36)
- Editorial (44)
- Eveniment (16)
- Fandom (60)
- Mapamond (27)
- Profil (9)
- Prospectărt (12)
- Proză (44)
- Surfer (42)

calendar

June 2010

M	T	W	T	F	S	S
«May						
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30				

SRSFF recomandă: de ascultat

-

Exploratorii lumii de mâine – realizator: Ştefan Ghidoveanu – În a doua şi a patra sâmbătă din fiecare lună, de la ora 13: 15

SRSFF recomandă: de citit

-

În fiecare vineri – Rubrica de science-fiction şi fantasy

SRSFF recomandă: reviste online şi site-uri

-
-
-
-

-
-
-
-
-

edituri & librării recomandate de SRSFF

-
-
-
-
-

bloguri recomandate

- Bebe şi Voicu
- Biblioteca Babel
- Blog de cărţi
- Blogul editurii Nemira
- Blogul lui Feri
- Capricornk13
- Colierul de perle al bunicii
- Cu musca la arat
- Culturalsflearnings
- Cum vă place
- Horia Gârbea
- Horia Nicola Ursu
- SciFIB – log
- Ştefana Czeller
- Stil, substantiv
- Ţesătorul **etichete**

Ştefana Czeller Ştefan Ghidoveanu Alexandru Ungureanu Alex Popescu Ana Antonescu Angelo Mitchievici Antuza Genescu Balin Feri Cătălin Sturza Cornel Secu Costel Baboş Cristian M. Teodorescu Cristian Tamaş Cristian Tudor Popescu Daniel Dociu Danuţ Ungureanu Dario Pecarov Diana Alzner Doina Hanu Dragoş C. Butuzea Dragoş Jieanu Dumitru Cl. Stătescu Gheorghe Rogoz Gregory Benford Helion Horia Gârbea Ion Hobana Laura Sorin Lino Aldani Liviu Radu Luciana Grosu Mihai Dan Pavelescu Mihai Iovănel Mircea Opriţă Mugur Cornilă Paul Cernat Prospectărt Proză Rudi Kvala science-fiction Sebastián A. Corn Silviu Genescu Sorin Camner tehnici literare Victor Martin

cele mai recente articole

- Stil, substantiv (9. Tratează-te de adjectivită!)
- Prospectărt – vineri 25 iunie
- Dragoș Jieanu la SRSFF
- Bo – Gheorghe Rogoz
- Autodafé la Prospectărt

Cele mai comentate articole

- Aşteptările cititorului (amator) de science-fiction
- Anglomania salvează România
- Omohom – Cristian Tudor Popescu
- Cormac McCarthy-Drumul
- Bicicleta, maşina de speriat scriitori **comentarii recente**
- Aspoiu on Seniorii imaginaţiei
- Dorian on Seniorii imaginaţiei
- Victor MARTIN on Nautilus – iunie
- Flavian Petraru on Brandon Sanderson – Elantris
- Kvala on ΠανΓαια

Powered by Word Press Log în Entries (RSS) Comments (RSS) Arthemia theme by Michael Jubel Distributed by eblog Templates